

Winterkou? Wij gaan naar de zon!

Winter, brrr... Hoe mooi het seizoen ook is, kou en guur weer voert de boventoon. Steeds meer mensen ontvluchten ons kikkerlandje in de koude maanden en zoeken in warmere oorden de zon op. Hoe is dat eigenlijk, overwinteren? En hoe voelt het om je kinderen en kleinkinderen langere tijd te moeten missen?

Greet (66) en René (66) de Jager hebben 4 kinderen en twaalf kleinkinderen, in de leeftijd van anderhalf tot twaalf jaar. Het echtpaar gaat sinds 2001 ieder voorjaar en najaar naar de Verenigde Staten. Beide keren verblijven ze ongeveer tweeënhalve maand in een eigen vakantiewoning in Florida. Greet: "Florida is een fantastische plek om te zijn. Alleen al het klimaat: in de winter is het overdag rond de 20 graden. In 1999 werden mijn man en ik door een kennis gewezen op een project van vakantiewoningen in Florida. We zijn er gaan kijken, werden gelijk verliefd op de omgeving en besloten een woning te kopen. Een beslissing waarvan we geen spijt hebben gehad. Op de momenten dat we hier zijn, genieten we volop. Op maar tien uur vliegen van Nederland wonen we in een huis mét zwembad, in een prachtig park waar nog veel andere Nederlanders verblijven. Het zijn allemaal senioren en heel actieve mensen. Het is leuk om met elkaar op te trekken. We staan met elkaar op de golfbaan, doen zelfs toernooitjes en organiseren allerlei activiteiten. Laatst bezochten we met een hele groep een voorstelling van André Rieu, die in Florida optrad. Geweldig."

Veel contact

"We vinden het ook belangrijk om contacten te leggen met de lokale bevolking. Gelukkig spreken we Engels – een van de redenen waarom we juist hierheen wilden – en het is daardoor makkelijker om een gesprek aan te gaan. We hebben een veel beter beeld gekregen van hoe het hier nu echt is. In de tijd dat wij hier verblijven, missen we onze kinderen en kleinkinderen natuurlijk wel. Al met al zijn we bijna de helft van het jaar niet in Nederland, dat is best lang. We maken veel kleine en grote hoogtepunten niet mee, zoals het zwemdiploma van de één of een schoolvoorstelling of een prachtig doelpunt op de voetbalclub van de ander. Gelukkig zijn er tegenwoordig veel manieren om met elkaar in contact te blijven. We krijgen regelmatig updates via e-mail, met mooie foto's erbij. Ook hebben we een webcam en Skype geïnstalleerd, zodat we gemakkelijk even kunnen bellen met het thuisfront. We hebben zo'n twee- tot driemaal per week telefonisch contact. Soms bellen de kleinkinderen zelf op en hebben dan hele verhalen. Heerlijk is dat. Ik denk zelfs dat wij misschien nog wel meer contact met elkaar hebben dan ouders en kinderen die bij elkaar 'om de hoek' wonen. Op afstand zijn van elkaar wil niet zeggen dat je niet op de hoogte bent van wat er speelt."

Mosselen en poffertjes

"Gebeurtenissen als verjaardagen moeten we meestal wel missen, zeker omdat we inmiddels twaalf kleinkinderen hebben. Het zou niet te doen zijn als we daarvoor thuis moesten blijven. We lossen dat op door voordat we vertrekken al cadeautjes te brengen bij degenen die jarig zijn in de periode dat we weg zijn of door de moeders wat geld te sturen om daar iets voor te kopen. Bovendien organiseren we voor de hele familie een gezellige avond met mosselen en poffertjes ter afscheid. Met de kerstdagen zijn we altijd in Nederland en dan is iedereen bij ons te gast. Overigens zijn alle kinderen met aanhang en kleinkinderen al een paar keer bij ons in Florida geweest. Dat zijn ook fijne dagen. Dan passen we op de kleinkinderen en doen leuke dingen met ze. Het gemis is er wel, maar

wij ervaren het toch als relatief. We hebben deze weg nu eenmaal gekozen, dus accepteren we ook dat we ze minder vaak zien. Uiteindelijk hebben onze kinderen ook hun eigen leven, met hun werk en andere dingen, en gaan zij hun eigen gang. Op de momenten dat we in Nederland zijn, passen we ook niet structureel op. Maar we zijn er dan natuurlijk wel als het nodig is. Dat merken we al als het bijna zover is om naar Nederland te vertrekken, want dan staat de agenda al weer volgeboekt...”

Weer thuis

Jan (71) en Wil (69) van Bruggen hebben twee dochters en vijf kleinkinderen tussen de 14 en 23 jaar. Sinds 15 jaar overwinteren Jan en Wil in de Portugese Algarve, meestal van eind december tot eind maart. Wil: “We kwamen daar al langer, gewoon op vakantie. Vrienden van ons overwinterden er ook en vroegen of het ons niet iets leek om net als zij in die periode te komen. En eigenlijk waren we direct enthousiast. In de winter is gemiddeld 18 graden. Op sommige dagen kan het zelfs oplopen tot 20 tot 25 graden en dat is erg lekker natuurlijk. We konden er een appartement kopen op basis van *timesharing*. Vanaf het begin voelde het goed. We reizen altijd per auto en doen daar een dag of drie over. Rustig aan dus. Maar als we dan Villamora inrijden, zeggen we tegen elkaar: Hè, we zijn weer thuis! We ervaren het echt als het tweede thuiskomen. Het is allemaal ook zo vertrouwd: de plek, de mensen. We kennen iedereen al jaren. Als we iets later arriveren dan gewoonlijk, vraagt het personeel zich al af waar we blijven.”

Buitenleven

“Ons appartement ligt aan zee met een balkon op het zuiden. Het wordt elke dag schoongemaakt en dat geeft me voortdurend een vakantiegevoel. Sowieso is het leven hier anders dan in Nederland, we hebben meer rust, er wordt minder van ons verlangd. We kunnen echt ontspannen. Ik voel me hier lichamelijk beter. In Nederland heb ik last van artrose, ga ik vaak naar de dokter. Hier nooit! Van dit klimaat word je ouder en gezonder. We leven voornamelijk buiten, dat scheelt ook. Wandelen doen we veel en graag. Er is een prachtige jachthaven met een lang wandelpad dat naar de boulevard leidt. Heerlijk om daar te lopen en dan een terrasje te pakken, of om een strandwandeling te maken. Het blijft ook leuk om met de auto te gaan toeren door de natuur, dingen te bezichtigen. Dan lunchen we ergens onderweg, dat is hier nog vrij goedkoop. Verder lezen we allebei ontzettend veel en ik hou van puzzelen. Iedere avond is er beneden in het restaurant levende muziek en karaoke en daar gaan we regelmatig even kijken. In de loop der jaren hebben we veel mensen leren kennen hier en zelfs vriendschappen opgebouwd. Ook hebben we veel contacten met plaatselijke leden van onze geloofsgemeenschap en ondernemen ook veel activiteiten met hen. Kortom, we vervelen ons niet en dat geeft ook weinig ruimte om het thuisfront te missen. We houden contact via de mobiele telefoon. Een computer hebben we hier niet, af en toe bellen we gratis via de computer van de eigenaar van het complex.”

Kostbare momenten

“De kinderen en kleinkinderen komen sinds een paar jaar elke kerstvakantie over. Dat is zo’n beetje traditie geworden sinds we ze enkele jaren geleden uitnodigden om onze 40-jarige huwelijksdag in Portugal te komen vieren. We genieten er erg van als ze er allemaal zijn. Met de kleinkinderen hebben we een speciale afspraak: wie z’n schoolexamen haalt, mag bij ons apart nog eens vakantie komen vieren als hij of zij dat wil. Wij betalen de vliegticket naar Portugal en de hele vakantie. Ze mogen ook kiezen voor een geldbedrag, maar ze willen toch graag hier komen, merken we. De twee

oudsten zijn al geweest. We hebben altijd veel met de kleinkinderen gedaan, ze zijn in Nederland vaak bij ons. Een spelletje doen, lekker samen kletsen – kostbare momenten waar we erg naar uitkijken. Vast oppassen deden we niet, ook niet toen ze kleiner waren. We wilden gewoon bij ze zijn omdat wij dat zelf wilden of omdat zij dat wilden. De onderlinge band is sterk. In de tijd rondom de geboorte van elk kleinkind gingen we bewust niet naar Portugal, omdat we die eerste kostbare maanden niet wilden missen waarin je ook als grootouders een band opbouwt. En daar plukken we nu de vruchten van.”

Kans

Harm (49) en Brigina (45) hebben twee getrouwde kinderen en zijn de opa en oma van Jallyn (2). Afgelopen winter hebben ze voor het eerst langere tijd doorgebracht in het Spaanse Torrevieja. Brigina: “Overwinteren is altijd al een wens van ons geweest. Met name ook omdat ik spierreuma heb, een aandoening waarvan ik in de koude periode meer last heb. Maar mijn man is nog betrekkelijk jong, hij werkt fulltime en zag geen kans om er een paar maanden tussenuit te gaan. Totdat hij in september vorig jaar een baan vond waarbij het wel mogelijk was drie maanden weg te gaan. Dat was onze kans om te overwinteren, en die grepen we met beide handen aan. Jallyn was toen net een jaar. Onze zoon en schoondochter, de ouders van Jallyn, reageerden niet zo enthousiast toen we vertelden dat we van plan waren om voor drie maanden te vertrekken. Ze vonden het best een lange periode en eerlijk gezegd vroegen we onszelf ook af of we erg onwennig van onze kleindochter zouden worden. Toch wisten we ook dat we van nature geen mensen zijn die gauw heimwee hebben en bovendien was dit iets dat we al heel lang wilden. En dus zetten we onze plannen door.”

“Torrevieja was prachtig. In de periode dat we er waren was het al voorjaar, qua natuur op z'n mooist. Alles bloeide en groeide: de amandelbloesem, de sinaasappels, de mimosa – echt schitterend. Tijdens ons verblijf voelde ik me lichamelijk beter dan thuis en dat was heel prettig. Torrevieja heeft een microklimaat dat aangenaam is voor mensen met astma en spierklachten. Onze dagen waren goed gevuld. We startten de dag rustig op, deden de gewone dagelijkse dingen - de was, de strijk, boodschappen - en maakten tochten door de omgeving. Het fijne was dat we veel overwinteraars leerden kennen die lid zijn van onze christelijke geloofsgemeenschap. We brachten veel tijd met hen door en werden regelmatig te eten gevraagd. Zoals we verwachtten, kregen we niet echt heimwee. Ik had van tevoren een fotoboekje gemaakt met foto's van onze dierbaren. Dat stond op de kast en elke dag sloeg ik een bladzijde om, zodat we toch een beetje een thuisgevoel hadden. We hielden contact met de kinderen door te bellen en te sms'en en af en toe te Skypen en te mailen. Jallyn was natuurlijk te klein om veel door de telefoon te kunnen zeggen, maar we hadden haar wel een foto van ons gemaaild zodat ze ons niet zou vergeten. En net zoals ik in Nederland vanaf Jallyns geboorte al deed, stuurde ik haar iedere twee weken vanuit Spanje een mooie kaart. Eenmaal thuis was het weerzien erg leuk. Even wennen, dat wel. Je zag Jallyn denken: wie zijn dat? Ze was gegroeid en begon al wat te kletsen. We hadden een mooi cadeau voor haar gekocht en dat brak het ijs. Daarna was het al snel weer helemaal vertrouwd. Ons overwinteravontuur is ons erg goed bevallen en we gaan in februari weer, voor een maand. Als het kon, zouden we liefst elke winter drie maanden in Spanje verblijven, maar dat kan nog niet. Dan maar wat korter, maar dat we gaan is zeker.”